

November 1863 derved skulde hæves, saa siger jeg, at det har jeg ikke alene ikke, men jeg har heller ikke kunnet det, og det ligger i følgende Betragtning. Vor Grundlov af 5te Juni 1849 bestod af tre væsentlige Dele: en Kongelov, en Repræsentationslov og en Lov for de borgerlige Friheder. Kongeloven gik over til Fællesskabet, idet Kongen, skjøndt vedblivende at være Konge i Kongeriget, tillige blev Konge i Monarchiet. Han blev ikke Konge i Kongeriget derved, at han blev Konge i Monarchiet, men han var Konge i Kongeriget og overtog Kongemagten for Monarchiet. Denne Kongelov er indført i Grundloven af 18de November 1863, idet det nemlig er den samme Konge, som er nævnt i § 2. Han har sin Definition ligeoverfor Lovgivningsmagten i § 2, og har man opretholdt Grundloven for Fællesanliggenderne, saa har man ogsaa opretholdt Kongelovens Definition. Her er ikke et Menneſte, som tænker paa at rokke en Tøddel derved, i det Mindste gjør jeg det ikke. Jeg bryder mig ikke om, hvorvidt Repræsentationen bestaaer eller ikke, men jeg spørger kun, om den giver sig af med fælles Pengeanliggender. For mig kan den bestaa sig med hvilke andre Anliggender den vil; dermed har jeg Intet her at bestille. Jeg har gjort mine Indsigelser derimod paa rette Sted, men her gjør jeg Indsigelse med Hensyn til den dobbelte og uheldige Besætning, der kunde finde Sted, naar den gik ud fra to Repræsentationer. Jeg gjør Indsigelse, hvis man istedetfor at søge at tage Midlerne, hvor Befolkningen er villig til at yde dem, søger dem ved Statslaan, og jeg gjør Indsigelse, hvis man kunde finde det beqvemt at forsøge de indirecte Skatter, medens Befolkningen mulig ønskede Forsøgelsen i de directe. Kort sagt, jeg gjør Indsigelse imod, at man en Time længere end nødvendig bliver ved at bevilge eller at forudsætte, at der kan bevilges fra to Sider. Men, siger man, det vilde være u hørt, at der paa andre Steder skulde tages visse Bestemmelser, og at vi da her kunde sige, om vi vilde give Penge dertil eller ikke, men dertil svarer jeg, at vi i Aaringer have levet under saadanne Betingelser, nemlig efter Forsætningen af 26de Juli 1854. Den er Fader til de senere Fællesfor-

fatninger; men Børnene ere meget flettere end Faderen, og det troer jeg man vil erkjende, thi Faderen — eller Moderen, ligesom man vil, — havde det Gode, at den ikke erklærede sig for at være fuldkomlig eller moden, men at der først skulde underhandles med de forskjellige Landsdele, for at gjøre den dertil. Børnene derimod traadte op uafhængige af Landsdele, gave en Valglov, udfreved Folk, der traadte sammen, og gave sig ud for at være en gyldig Forsamling. I Forsætningen af 26de Juli 1854 var der en Paragraph, som, skjøndt der var dobbelte Bevillinger paa den Tid, ligesom med klare skrevne Ord opretholdt Forsamlingens forudgaaende Behandling af Finantsloven, og vi forlange altsaa ikke noget Andet, end at vi, uanset om der er noget Organ af lignende Art, indtræde i den Ret, der dengang blev udøvet uden Vansteligheid og det under endnu vansteligere Forhold, thi dengang var Fællesskabet med andre Landsdele virkelig opretholdt, idet de paa en vis Maade stode umiddelbart under Kongen med dette 20 Mandes Raad. Her er altsaa ikke noget Nyt eller Noget, der forhindrer nogenomhelst Regjering fra at bevæge sig frit. Der er altsaa, som sagt, ikke Spørgsmaal om nogen Grundlovs Tilsidefættelse, men der er ganske simpelt Spørgsmaal om Retten for Grundloven af 5te Juni til at gjælde for det, der i dette Dieblid ikke er bundet ved nogen Grundlovsbestemmelse, som kan gjøres Tyldest. Det ærede Medlem her bagved brugte imod mig den Paragraph, jeg bruger imod ham. Han har støttet sig paa § 4, ligesom jeg, men Forskjellen er den, at han bliver ved at fingere et Fællesskab for Fællesanliggender, medens jeg tager den sunde Forstand og siger, at naar Fællesskabet ophører, ophører ogsaa Fællesanliggender. — Det ærede Medlem siger dernæst: Vortage I først Fællesskabet og Fællesanliggenderne, vortage I ogsaa det Særlige. Dertil svarer jeg: For mig gjerne, saa bliver Kongeriget tilbage, og naar Ingen begjærer Noget af dette, kan det ogsaa gaae an. Jeg er rolig i den Henseende; lad haade det Fælles og det Særlige falde bort, saa er der Intet i Veien. Det ærede Medlem siger, at saa falder Grundloven af 5te Juni bort, men jeg svarer, at det kun